

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1446/2015
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиље М.М. из К., чији је пуномоћник М.К., адвокат из К., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа у Крагујевцу, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради исплате додатака на плату, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2857/14 од 02.04.2015. године, у седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2857/14 од 02.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 2041/13 од 28.03.2014. године, исправљеном решењем истог суда П1 2041/13 од 28.05.2014. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљи на име неисплаћене накнаде зараде за време коришћења годишњег одмора у периоду од 26.07.2010. до 30.11.2011. године, плати укупно 10.311,41 динар, у појединачним месечним износима ближе одређеним овим ставом изреке са затезном каматом почев од 26.-ог у месецу за претходни месец до исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 41.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2857/14 од 02.04.2015. године, преиначена је првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев у целисти, те је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужила је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији тужене, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 125/04 и 111/09), а на основу члана 403. став 2 тачка 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка, због којих се, применом члана 407. став 1. ЗПП, ревизија може изјавити.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужила је запослена код тужене и за период коришћења годишњег одмора у току 2010. и 2011. године, тужена јој није исплаћивала накнаду зараде у пуном износу, већ је иста исплаћена без стимулативне накнаде, која би јој била исплаћена да је радила, чиме јој је за утужени период мање исплаћено 10.311,41 динар. Висина мање исплаћене накнаде утврђена је оценом налаза и мишљења судског вештака, а која представља и вредност потраживања у овој правној ствари.

Врховни касациони суд налази да је другостепени су, правилном применом материјалног права одбио тужбени захтев, основано налазећи да у конкретном случају нема места примени одредбе члана 32. став 1. Закона о платама државних службеника и намештеника, већ се има применити став 2. члана 9. Правилника о платама запослених код тужене, којим је искључено право запослених на стимулативну накнаду од 10% за време коришћења годишњег одмора.

Наиме, запосленима код тужене плата се обрачунава у складу са одредбом члана 146. став 1. Закона о полицији („Сл.гласник РС“, број 101/05 и 63/09, који је био на снази у периоду за који тужила потражује исплату разлике накнаде зараде), а се састоји од основице, коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента, које утврђује надлежни министар, актом о платама запослених у Министарству, уз сагласност Владе (члан 146. став 3. Закона). У складу са својим овлашћењима предвиђеним Законом о полицији, министар је донео Правилник о платама запослених у Министарству унутрашњих послова од 26.06.2006. године, којим је утврђена висина коефицијената (из члана 146. став 1. и члана 147. став 1. Закона). Правилником је поред основног и додатног коефицијента, радницима Министарства, због рада под посебним условима, признат и додатак на плату у висини од 0,1% за сваку пуну годину пензијског стажа. Међутим, према одредби члана 9. став 1. овог Правилника, запосленима у МУП-у припада и стимулативна накнада, у висини од 10% на плату за време проведено на раду, као и у току привремене неспособности проузроковане повредом која је наступила у вршењу или поводом вршења службе, али је ставом 2. овог члана, право запослених на стимулативну накнаду искључено за време одсуства са рада која нису обухваћена ставом 1. овог члана, као и у случају искључења запосленог из службе, за време док траје искључење.

Имајући у виду да је Правилник о платама запослених у Министарству унутрашњих послова, на основу кога запослени код тужене остварују право на стимулативну накнаду, донет у спровођењу Закона о полицији (“Сл.гласник РС” бр.101/05 и 63/09, који је био на снази у време доношења Правилника), из чега произлази да Правилник не представља подзаконски акт у односу на Закон о

платама државних службеника и намештеника, на који се тужилац позива, то другостепени суд правилно налази да у конкретном случају нема места примени одредаба Закона о платама државних службеника и намештеника, приликом обрачуна накнаде плате за време коришћења годишњег одмора и плаћеног одсуства.

Из наведеног произлази да, у периоду за који тужиља потражује исплату разлике накнаде зараде, плату запослених у МУП-у представља износ добијен множењем основице – коју утврђује Влада РС, са коефицијентом - основним и додатним, који утврђује министар (члан 146. став 1. и члана 147. став 1. Закона), уз увећање од 0,4% за сваку навршену годину радног стажа (члан 146. став 2. Закона), и уз додатак на плату у висини од 0,1% за сваку пуну годину пензијског стажа - због рада под посебним условима. Овако добијен износ плате запослених код тужене, представља уједно и накнаду плате, на коју су запослени, у том периоду, имали право за време коришћења годишњег одмора и плаћеног одсуства. Право на стимулативну накнаду од 10% за време коришћења годишњег одмора, запосленима код тужене, признато је чланом 9. став 1. Правилника, па правилно другостепени суд налази да се у конкретном случају има применити и став 2. истог члана, који право на ову – стимулативну накнаду искључује за време коришћења годишњег одмора, а што и тужбени захтев тужиље чини неоснованим.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1 ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**